

Sygn. akt: III APa 15/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r. w Łodzi

sprawy **L. Z.**

przeciwko **Zakładowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.**

o dodatek wyrównawczy

na skutek apelacji L. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 12 marca 2012 r., sygn. akt: VIII P 38/11;

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda L. Z. na rzecz pozwanego Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.**

Sygn. akt III APa 15/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 grudnia 2011r. skierowanym przeciwko Zakładowi (...) Sp. z o.o. w Ł. L. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatku wyrównawczego w kwocie 56.095,20 zł (9.349,20 zł x 6) za okres od 1 czerwca 2011r. do 30 listopada 2011r. oraz ustalenie, że powodowi przysługuje dodatek wyrównawczy za okres od dnia 1 grudnia 2011r. do końca okresu, w którym będzie mu przysługiwało prawo do szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy w wysokości po 9.349,20 zł miesięcznie (płatny do 10 dnia następnego miesiąca kalendarzowego) oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że powód został powołany do składu Zarządu pozwanej spółki uchwałą Rady Nadzorczej z dnia

24 lutego 2010r. oraz na tym samym posiedzeniu powierzono powodowi funkcję Dyrektora ds. (...). Uchwałą z dnia 23 lutego 2011r. powód został odwołany ze składu Zarządu.

W dniu 22 kwietnia 2011r. powód otrzymał oświadczenie o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy; jako przyczynę wypowiedzenia warunków pracy i płacy wskazano odwołanie z funkcji członka Zarządu i w konsekwencji utratę uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku. Powód będąc zatrudnionym na stanowisku członka Zarządu - Dyrektora

ds. (...) podlegał w zakresie wynagrodzenia przepisom ustawy z dnia

3 marca 2000r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. z 2000r., Nr 26, poz. 306 ze zm.) i jako członek Zarządu nie był objęty (...) w zakresie zasad i form wynagradzania pracowników (art. 6 (...)). Pozwany zakwestionował również wysokość żądanego dodatku wyrównawczego podnosząc, że wynagrodzenie powoda w okresie od stycznia 2011 r. do maja 2011r. zostało mu nadpłacone w łącznej kwocie 2003,11 zł na skutek dokonanej waloryzacji, która została przy wypłacie wynagrodzenia uwzględniona, a stosownie do art. 29b ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi, nie powinna mieć miejsca. Przy wyliczeniu dodatku wyrównawczego bezpodstawnie wypłacona, a uprzednio niezasadnie zwaloryzowana kwota nie powinna być brana pod uwagę. Nadto, pozwany zakwestionował możliwość zasądzenia dodatku wyrównawczego w niniejszej sprawie na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 r., Nr 90, poz. 844).

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 marca 2012 roku Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi w punkcie pierwszym zasądził od Zakładów (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. na rzecz L. Z. kwotę 49.489,14 zł tytułem dodatku wyrównawczego za okres od 1 czerwca do 30 listopada 2011 roku oraz oddalił powództwo w pozostałej części w punkcie drugim wyroku. Następnie w punkcie trzecim wyroku zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego oraz w punkcie czwartym nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 14.419,20 zł.

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód L. Z. został powołany na stanowisko Członka Zarządu Zakładu (...) Sp. z o.o. na mocy uchwały Rady Nadzorczej Zakładu (...) Spółka z o.o. Nr (...) z dnia 24 lutego 2010r. W § 2 uchwały zawarto postanowienie o zawarciu umowy o pracę z powodem - Członkiem Zarządu na warunkach określonych w Uchwale Nr (...)z dnia 16 października 2009 r. w sprawie ustalenia zasad wynagradzania Członków Zarządu Spółki.

Uchwałą Rady Nadzorczej Zakładu (...) Spółka z o.o. z dnia 24 lutego 2010r. Nr (...) powierzono powodowi jako Członkowi Zarządu funkcję Dyrektora ds. Produkcji.

Uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia

16 października 2009r. nr (...) ustalono zasady wynagradzania Członków Zarządu Spółki Zakład (...) Sp. z o.o. i wskazano w ust. 1 pkt 2 dla Członków Zarządu (za wyjątkiem Prezesa) wynagrodzenie miesięczne w wysokości 4-krotności przeciętnego wynagrodzenia określonego w art. 8 i art. 29a ustawy z dnia 3 marca 2000r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi.

W dniu 24 lutego 2010r. Zakład (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. reprezentowany przez J. K. Przewodniczącą Rady Nadzorczej Spółki zawarł z L. Z. umowę o pracę na czas nieokreślony, na mocy której zatrudniono powoda na stanowisku Członka Zarządu i Dyrektora ds. (...).

Następnie uchwałą Nr 32/ (...) Rada Nadzorcza Zakładu (...) Spółka z o.o. odwołała z funkcji Członka Zarządu L. Z..

W dniu 22 kwietnia 2011r. L. Z. otrzymał wypowiedzenie warunków umowy o pracę z dnia 24 lutego 2010r. w części dotyczącej warunków pracy tj. rodzaju wykonywanej pracy - stanowiska Członka Zarządu i Dyrektora ds. (...) oraz warunków płacy. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano art. 43 ust. 2 kodeksu pracy, tj. utratę uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku, tj. odwołanie powoda z funkcji Członka Zarządu

(...) i K Sp. z o.o. Po upływie jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 1 czerwca 2011r. zaproponowano powodowi nowe warunki umowy o pracę, tj. stanowisko specjalisty w pełnym wymiarze czasu pracy.

L. Z. wystąpił do Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z powództwem o przywrócenie do pracy na poprzednie warunki pracy i płacy.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2011r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi zasądził od Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz L. Z. kwotę 14.419,20 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków umowy o pracę, oddalił powództwo o przywrócenie powoda na poprzednie warunki płacy i pracy, zasądził od pozwanej spółki kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. W uzasadnieniu wskazano, że wypowiedzenie powodowi warunków umowy o pracę (choć uzasadnione faktem odwołania), prowadzące do definitywnego zakończenia zatrudnienia powoda w pozwanej spółce nie było prawnie możliwe z uwagi na regulację art. 39 k.p. Powodowi bowiem brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, w konsekwencji czego jego stosunek pracy podlega szczególnej ochronie. Sąd dodał, że nie zachodzą w stosunku do powoda przesłanki wskazane w art. 43 k.p. w postaci „niezawinionej utraty uprawnień koniecznych do jej wykonywania”, które pozwoliłyby na uchylenie ochrony przewidzianej w art. 39 k.p. Twierdzenie strony pozwanej, że odwołanie członka zarządu przez radę nadzorczą stanowi niezawinioną utratę uprawnień jest bezpodstawne. Art. 43 k.p. uchyła ochronę w tym przypadku, gdyż następuje obiektywna, choć niezawiniona przez pracownika, utrata możliwości dalszego wykonywania określonego zakresu obowiązków, z którymi przepisy prawa wiążą konieczność posiadania określonych uprawnień zawodowych. Sąd podał nadto, że odwołanie przez radę nadzorczą jest po prostu wyrażeniem subiektywnej woli organu, który nie chce, by dana osoba dalej była członkiem zarządu. Jest to jednostronne oświadczenie woli, które ani nie nadaje uprawnień zawodowych, ani ich nie odbiera.

Z dniem 1 września 2011r. L. Z. został przeniesiony ze stanowiska Specjalisty w Zespole ds. Analityki Sieci Kanalizacyjnej i GIS na stanowisko Mistrza Zespołu (...) w Wydziale Sieci Kanalizacyjnej.

W trakcie zatrudnienia na stanowisku Dyrektora ds. (...) w okresie od stycznia 2011r. do maja 2011r. powód otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 14.419,20 zł miesięcznie.

Wynagrodzenie powoda wyliczone jak ekwiwalent za urlop powinno było wynosić w w/w miesiącach 13.818,32 zł miesięcznie.

W 2011r. niesłusznie wypłacono powodowi wynagrodzenie w w/w zwaloryzowanej wysokości (14.419,20 zł miesięcznie), bowiem w oparciu o art. 29b ust. 2 ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi, waloryzacja nie powinna mieć miejsca. Pismem z dnia 20 września 2011r. Zakład (...) Sp. z o.o. w Ł. poinformował powoda, iż od stycznia do maja 2011r. jego wynagrodzenie zostało nadpłacone na kwotę 2003,11 zł i wezwano go do zwrotu nadpłaconego wynagrodzenia w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma, tj. od 23 września 2011r.

Wynagrodzenie L. Z. po zmianie stanowiska pracy wyliczone jak ekwiwalent za urlop za okres od września do listopada 2011r. wynosiło 5.570,13 zł miesięcznie.

Hipotetyczna wartość dodatku wyrównawczego wynosi 8.248,19 zł (13.818,32 zł – 5.570,13 zł).

Zakład (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego 20 września 2001r.

Na dzień 28 lutego 2011r. spółka zatrudniała 2016 pracowników, w okresie od 1 marca do końca maja 2011 r. rozwiązano stosunki pracy z 5 osobami z inicjatywy pracodawcy.

W tak ustalonym i niekwestionowanym przez żadną ze stron stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy wskazując na treść art. 39 k.p. uwzględnił powództwo co do zasady. Sąd stwierdził, że wypowiedzenie powodowi przez pozwanego warunków umowy o pracę - jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 12 sierpnia 2011r., nie było możliwe z uwagi na regulację przepisu art. 39 k.p. Powodowi bowiem brakuje mniej niż 4 lata do emerytury (urodził się 16 czerwca 1949 r. - 65 lat ukończy w 2014 r.), a w niniejszej sprawie nie zachodzą także okoliczności wskazane w art. 43 k.p. w postaci niezawinioniej przez powoda utraty uprawnień koniecznych do wykonywania pracy, co pozwoliłoby pozwanemu na uchylenie ochrony wskazanej w art. 39 k.p.

W związku z tym, skoro pozwany pomimo zakazu wynikającego z art. 39 k.p., wypowiedział powodowi warunki pracy i płacy, co spowodowało obniżenie jego wynagrodzenia z kwoty 13.818,32 zł miesięcznie do kwoty 5.570,13 zł miesięcznie, to w ocenie Sądu pierwszej instancji L. Z. przysługuje dodatek wyrównawczy, obliczony na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w kodeksie pracy (Dz. U. z 1996 r., Nr 62, poz. 289).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał, że podstawą do zasądzenia w niniejszej sprawie dodatku wyrównawczego dla powoda są przepisy ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 r., Nr 90, poz. 844 ze zm.), bowiem pozwana spółka wypowiedziała powodowi warunki pracy i płacy w ramach zwolnień indywidualnych, natomiast na 2016 pracowników, w okresie od 1 marca do końca maja 2011 r. pozwany rozwiązał stosunki pracy z 5 osobami z inicjatywy pracodawcy.

Mając zatem na uwadze treść art. 10 ust. 4 oraz przepisy art. 5 ust. 3-7 i art. 8 cyt. wyżej ustawy (które stosuje się odpowiednio w razie konieczności rozwiązania przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, jeżeli przyczyny te stanowią wyłączny powód uzasadniający wypowiedzenie stosunku pracy lub jego rozwiązanie na mocy porozumienia stron, a zwolnienia w okresie nieprzekraczającym 30 dni obejmują mniejszą liczbę pracowników niż określona w art. 1) Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie powodowi prawa do dodatku wyrównawczego za okres 6 miesięcy od 1 czerwca 2011r. do 30 listopada 2011r. Zasądzona kwota 49.489,14zł stanowi iloczyn miesięcznego wynagrodzenia w wysokości 8.248,19 zł oraz okresu 6 miesięcy, wynikającego z przepisu art. 10 ust. 4 w/w ustawy. Zaś kwota 8.248,19 zł stanowi różnicę pomiędzy wynagrodzeniem miesięcznym powoda w okresie od marca 2011 r. do maja 2011 r., tj. 13.818,32 zł, a kwotą wynagrodzenia jaką otrzymuje obecnie, tj. 5.570,13 zł.

Sąd do wyliczenia dodatku wyrównawczego przyjął kwotę miesięcznego wynagrodzenia wynoszącą 13.818,13 zł, tzn. kwotę jaką powód powinien był otrzymywać, a nie kwotę jaką otrzymywał (14.419,20 zł), gdyż jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego w 2011 r. kwotę wynagrodzenia w wysokości 14.419,20 zł wypłacano powodowi w wyniku błędnie dokonanej waloryzacji, która została przy wypłacie wynagrodzenia uwzględniona, a stosownie do art. 29b ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. z 2000 r., Nr 26, poz. 306 ze zm.), nie powinna mieć miejsca.

Mając na względzie powyższe ustalenia, Sąd oddalił żądanie wnioskodawcy w zakresie w jakim żądał on dodatku wyrównawczego wynoszącego po 9.349,20 zł miesięcznie, a zasądził kwotę po 8.248,19 zł miesięcznie.

Natomiast żądanie powoda w zakresie jakim domagał się on zasądzenia dodatku wyrównawczego za okres od 1 grudnia 2011r. do końca okresu, w którym powodowi będzie przysługiwało prawo do szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy, Sąd Okręgowy uznał za niezasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., uznając że strony w zbliżonym stopniu przegrały sprawę, a koszty profesjonalnego pełnomocnika jakie poniosła każda ze stron ustalone na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz - § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349) - są jednakowe.

Rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 14.419,20 zł Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477 2 §1 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku powód, przez swego pełnomocnika, zaskarżył orzeczenie w zakresie punktu 2 i 3, zarzucając naruszenie:

1. przepisów postępowania, które miały wpływ na wynik sprawy - art. 233 § 1 k.p.c. i przekroczenie swobodnej oceny dowodów, poprzez przyjęcie, że z zebranego w postępowaniu materiału dowodowego wynika, iż kwota miesięcznego wynagrodzenia powoda wyniosła 13.818,13 zł, podczas gdy ze sporządzonego przez pozwanego dokumentu, tj. zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia powoda liczonego jako ekwiwalent za urlop wynika, że kwota miesięcznego wynagrodzenia wynosi 14.419,20 zł;

2. prawa materialnego, tj.:

- art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 r., nr 90, poz. 844 ze zm.) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i przyjęcie, że przepis ten wyznacza w niniejszej sprawie podstawę prawną roszczenia powoda, w sytuacji kiedy art. 10 ust. 1 wskazuje, że do zwolnień indywidualnych stosuje się odpowiednio art. 5 ust. 3-7, którego ust. 6 przewiduje wypłatę dodatku wyrównawczego do końca okresu, w którym pracownik korzystałby ze szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy;

- art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003r., nr 90, poz. 844 ze zm.) poprzez jego nie zastosowanie, w sytuacji kiedy art. 10 ust. 1 rozstrzyga o odpowiednim stosowaniu tego artykułu do pracowników o których mowa w art. 39 KP (a zatem i do powoda), którym wypowiedziano warunki pracy i płacy w ramach zwolnień indywidualnych, jeżeli spowodowało to obniżenie otrzymywanego przez nich dotychczasowego wynagrodzenia.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie punktu 2 i 3 poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że wysokość wynagrodzenia powoda przed dokonaniem wypowiedzeniem zmieniającym wynosiła 14.419,20 zł. Kwota ta wprost wynika ze sporządzonego przez pozwanego na potrzeby postępowania przed Sądem Rejonowym w sprawie o sygn. akt. X P 271/11 - zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia powoda liczonego jako ekwiwalent za urlop. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w powyższej sprawie (sygn. akt. X P 271/11) wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2011r. oddalił co prawda powództwo o przywrócenie powoda do pracy na poprzednich warunkach pracy

i płacy, zasądził jednak na jego rzecz kwotę 1-miesięcznego wynagrodzenia 14.419,20 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków umowy o pracę. Tym samym zdaniem powoda nie jest możliwe na podstawie art. 365 k.p.c. oraz art. 366 k.p.c. dokonanie przez Sąd nowego wyliczenia wynagrodzenia powoda, które stanowiło istotny składnik treści sentencji prawomocnego orzeczenia innego Sądu.

Ponadto zdaniem apelującego, z uwagi na to, iż powodowi zostały wypowiedziane dotychczasowe warunki pracy i płacy w ramach zwolnienia indywidualnego, zastosowanie znajdzie art. 10 ust. 1 powyższej ustawy, który odsyła do odpowiedniego stosowania art. 5 ust. 3-7 i art. 8. W wymienionych wyżej ustępach od 3 do 7 art. 5, mieści się ustęp 6, który przewiduje przyznanie dodatku wyrównawczego - do końca okresu, w którym pracownik korzystałby ze szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy, jeżeli wypowiedzenie warunków pracy i płacy powoduje obniżenie wynagrodzenia - w niniejszej sprawie - o kwotę 9.349,20 zł.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o odrzucenie apelacji w części zaskarżającej zasądzenie 49.489,14 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt dziewięć złotych 14/100) tytułem dodatku wyrównawczego za okres od 1 czerwca do 30 listopada 2011r. ze względu na brak interesu prawnego w zaskarżeniu, oddalenie apelacji w pozostałej części oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu II-go instancyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia zasadności żądania powoda wypłaty przez pracodawcę dodatku wyrównawczego za okres od

1 czerwca 2011r. do 30 listopada 2011r. oraz ustalenie, że powodowi przysługuje dodatek wyrównawczy za okres od dnia 1 grudnia 2011r. do końca okresu, w którym będzie mu przysługiwało prawo do szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy w wysokości po 9.349,20 zł miesięcznie. Sąd Okręgowy uwzględniając powództwo co do zasady stwierdził, że wypowiedzenie powodowi przez pozwanego warunków umowy o pracę nie było możliwe z uwagi na treść przepisu art. 39 k.p. i ochronę jakiej podlega powód będący w okresie mniej niż 4 lat do emerytury, co zostało zresztą rozstrzygnięte w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 12 sierpnia 2011r. w sprawie XP 271/11. Jednocześnie w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności wskazane w art. 43 k.p. w postaci niezawinionej przez powoda utraty uprawnień koniecznych do wykonywania dotychczasowych obowiązków, co pozwoliłoby pozwanemu na uchylenie ochrony wskazanej w art. 39 k.p. Tym samym, skoro pozwany pomimo zakazu wynikającego z art. 39 k.p., wypowiedział powodowi warunki pracy i płacy, co spowodowało obniżenie jego wynagrodzenia, to powodowi przysługuje dodatek wyrównawczy, obliczony na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w kodeksie pracy (Dz. U. z 1996r., Nr 62, poz. 289). Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie powodowi prawa do dodatku wyrównawczego za okres 6 miesięcy od 1 czerwca 2011r. do 30 listopada 2011r. Zasądzona kwota 49.489,14zł stanowi iloczyn miesięcznego wynagrodzenia w wysokości 8.248,19 zł oraz okresu 6 miesięcy, wynikającego z przepisu art. 10 ust. 4 ustawy z 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844 ze zm.). Zaś kwota 8.248,19 zł stanowi różnicę pomiędzy wynagrodzeniem miesięcznym powoda w okresie od marca 2011 r. do maja 2011r., tj. 13.818,32 zł, a kwotą wynagrodzenia jaką otrzymuje obecnie, tj. 5.570,13 zł. W pozostałej części, jak wynika z treści punktu 2 zaskarżonego wyroku, Sąd pierwszej instancji powództwo oddalił.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji. Wydany wyrok znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy, dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w niczym nie naruszyła zasady wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c., a orzeczenie zawarte w punkcie drugim zaskarżonego wyroku, mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu.

Zawarty w apelacji zarzut naruszenia art. 365 k.p.c. oraz art. 366 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji dokonanie przez Sąd Okręgowy nowego wyliczenia kwoty wynagrodzenia powoda, które stanowiło istotny składnik treści sentencji prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, nie można uznać za uzasadniony.

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, który Sąd Apelacyjny w pełni podziela, że moc wiążąca prawomocnego orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) zapadłego między tymi samymi stronami w innej sprawie o innym przedmiocie polega na zakazie dokonywania ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z ustaleniami i ocenami dokonanymi w sprawie już osądzonej. Jest to skutek pozytywny (materiałny) powagi rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, (por post. SN z 28.03.2012r., II UK 327/11, Lex nr 1214548).

Sąd nie jest związany ustaleniami faktycznymi i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia, które go wiąże na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. Jest jednak związany podstawą prawną rozstrzygnięcia, w tym przesłankami (przyczynami) uwzględnienia powództwa, (por. wyrok SN z 17.02.2012r., III PK 53/11, Lex nr 1214594).

Przenosząc powyższe rozważania na stan faktyczny niniejszej sprawy wskazać zatem należy, że Sąd Okręgowy nie mógł być związany treścią wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt.

X P 271/11 z dnia 12 sierpnia 2011r., co do ustalonej w nim kwoty 1-miesięcznego wynagrodzenia 14.419,20 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków umowy o pracę, albowiem w tym przypadku „związanie wyrokiem” ograniczało się do kwestii prawnej zasadności przysługującego powodowi odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków umowy o pracę a nie dotyczyło kwoty samego odszkodowania, które zostało określone na podstawie stanu faktycznego istniejącego w chwili wyrokowania przed Sądem Rejonowym. Sąd Okręgowy rozpatrując w późniejszym okresie powództwo L. Z. przeciwko Zakładowi (...) Spółce z o.o. w Ł. o dodatek wyrównawczy był więc uprawniony do dokonania własnych ustaleń odnośnie kwoty przysługującego powodowi w spornym okresie wynagrodzenia

i dokonując wyliczenia dodatku wyrównawczego słusznie przyjął kwotę miesięcznego wynagrodzenia wynoszącą 13.818,13 zł, tzn. kwotę jaką powód powinien był otrzymywać, a nie kwotę jaką otrzymywał (14.419,20 zł). Zauważyć przy tym należy, że tego ustalenia Sąd I instancji dokonał w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym o niekwestionowane przez stronę powodową w toku procesu oświadczenie pozwanego zawarte w piśmie procesowym z 7 marca 2012r., że kwotę wynagrodzenia w wysokości 14.419,20 zł wypłacano powodowi w wyniku dokonanej waloryzacji, która w myśl art. 29b ustawy z 3 marca 2000r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. z 2000r., Nr 26, poz. 306 ze zm.), powodowi nie przysługiwała.

Odnośnie zaś podniesionej w apelacji kwestii nieuwzględnienia żądania powoda co do dodatku wyrównawczego za okres od 1 grudnia 2011r. do końca okresu, w którym powodowi będzie przysługiwało prawo do szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy, brak było podstaw do jej merytorycznego rozpoznania. Zauważyć bowiem należy, że powództwo w niniejszej sprawie zostało tak skonstruowane, że było powództwem o zasądzenie kwoty 56.095,20 zł z tytułu dodatku wyrównawczego za okres od 1 czerwca 2011r. do 30 listopada 2011r. oraz o ustalenie prawa do dodatku wyrównawczego od 1 grudnia 2011r. na dalszy okres. Powództwo nie uległo w trakcie procesu przekształceniu ani modyfikacji. Powyższe oznacza brak po stronie powodowej interesu prawnego w myśl art. 189 k.p.c. skierowania powództwa przeciwko pozwanemu odnośnie ustalenia prawa do dodatku wyrównawczego od 1 grudnia 2011r. na dalszy okres.

Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Przepis ten określa materialnoprawne przesłanki zasadności powództwa, w którym powód domaga się sądowego ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa. Interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości (tak P. Telenga, Komentarz do art. 189 kodeksu postępowania cywilnego, Lex 2012).

Do wniosku o braku interesu prawnego prowadzi też analiza stanowiska orzecznictwa. Podzielając pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 01.04.2004 r., II CK 125/03 że pojęcie interesu prawnego powinno być - w obecnie obowiązującym porządku prawnym - interpretowane z uwzględnieniem szeroko pojmowanego dostępu do sądów w celu zapewnienia ochrony prawnej za czym przemawiają tak standardy wynikające z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 45), jak i wiążących Polskę aktów międzynarodowych (art. 14 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich

i Politycznych) oraz, iż stanowiący przesłankę powództwa o ustalenie interesu prawnego powinien być rozumiany - jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.01.2004 r., II CK 387/02 - elastycznie, z uwzględnieniem celowościowej wykładni tego pojęcia, konkretnych okoliczności danej sprawy i tego, czy strona może uzyskać pełną ochronę swoich praw w drodze powództwa o świadczenie stwierdzić jednocześnie należy, że za utrwalony w orzecznictwie Sądu

Najwyższego oraz doktrynie przyjmuje się, pogląd iż interes prawny nie zachodzi z reguły, gdy zainteresowany może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 06.06.1997 r., II CKN 201/97, Monitor Prawniczy 1998 nr 2, poz. 3, z dnia 21.01.1998 r., II CKN 572/97, z dnia 05.10.2000 r., II CKN 750/99, Monitor Prawniczy 2003 nr 9, s. 422 oraz z dnia 29.03.2001 r., I PKN 333/00, Prokuratura i Prawo 2002 nr 2, s. 43). Ponadto przyjmuje się, że postępowanie sądowe o ustalenie nie może być środkiem do uzyskania dowodów potrzebnych w innym postępowaniu, np. rentowym, emerytalnym (por. orzeczenia z dnia 04.11.1971 r., I PR 344/71, OSNCP 1972 nr 5, poz. 89 i z dnia 01.12.1983 r., I PRN 189/83, OSNCP 1984 nr 7, poz. 121). Nie wyklucza się jednak istnienia interesu prawnego w sytuacji, kiedy chodzi o niepewność co do prawa majątkowego, które jeszcze się nie zaktualizowało (tak: w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 5.12.2002 r., I PKN 629/01, OSNP nr 11, poz. 194 oraz z dnia 2.06.2006 r., I PK 250/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 156). Nie ma jednak interesu prawnego, ten kto może poszukiwać ochrony prawnej w drodze powództwa o zasądzenie świadczeń pieniężnych.

W przedmiotowej sprawie, w sytuacji gdy mocą niekwestionowanego przez stronę pozwaną wyroku Sądu Okręgowego ustalono prawo powoda do wypłaty dodatku wyrównawczego za okres od 1 czerwca 2011r. do 30 listopada 2011r., ewentualne roszczenie powoda względem pozwanego o zasądzenie świadczeń pieniężnych, będzie przysługiwało gdy pozwany odmówi wypłaty dodatku wyrównawczego na dalszy okres. Tym samym obecne powództwo o ustalenie prawa do dodatku wyrównawczego od 1 grudnia 2011r. jest bezzasadne istota rozstrzygnięcia spornej kwestii w niniejszej sprawie, sprowadza się praktycznie do stworzenia „ dowodu, argumentu „ dla potrzeb postępowania o zasądzenie.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 1 sentencji swojego wyroku. O kosztach postępowania w drugiej instancji - stosownie do jego wyników – orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 3 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.